

COURTNEY WALSH

Een onmogelijk
dilemma: gaat ze
voor haar gelijk
of voor geluk?

Het
GELUKS
experiment

Hoofdstuk 1

Isadora Bentley doet boodschappen voor haar galgenmaal.

Dat zou de auteur schrijven als ik een personage was in een roman. Dat is namelijk het geval. Niet dat ik een personage in een roman ben natuurlijk, maar wel dat het binnen afzienbare tijd afgelopen is met mij. Over en uit. Voorbij.

Bovendien zou ik Estella heten als ik een romanfiguur was. Of Hazel. En ik zou slanker zijn.

Oké, ik overdrijf een beetje. Dertig worden betekent niet het einde. In ieder geval niet van mijn leven. Alleen van mijn wensen en dromen. Ik weet vrijwel zeker dat ik ze vorige week door de afvoer zag spoelen, samen met mijn waardigheid.

Ik ben drie decennia oud. Al 10.950 dagen loop ik rond op deze planeet, en ik had echt gedacht dat mijn leven er nu heel anders uit zou zien.

Toen ik afstudeerde, was ik vastbesloten om grootse dingen te gaan doen. Ik zou een belangrijke bijdrage leveren aan de academische wereld en had een eindeloze lijst met manieren waarop ik het verschil zou gaan maken, mijn sporen zou nalaten enzovoorts. Maar hier sta ik dan: een paar uur verwijderd van die grens naar de dertig en ik heb nog niets bereikt. Het enige wat ik heb is een baan die me nergens brengt en een leven waarvoor hetzelfde geldt.

Hoewel, ik neem mijn woorden terug. Mijn leven heeft me wél ergens naartoe gebracht: naar de parkeerplaats van de supermarkt.

En nu sta ik dus te staren naar een bord met neonletters

op een bakstenen gebouw, terwijl ik mezelf inprint dat een supermarkt heus niet angstaanjagend is.

Ik kan de begrafenismars die gespeeld wordt wanneer ik de dertig flakkerende kaarsjes op mijn gekochte verjaardagstaart uitblaas al bijna horen.

De meeste mensen vinden dertig worden waarschijnlijk niet zo'n probleem. De aarde is gewoon weer een rondje om de zon gedraaid. Meer niet. Ik hoef er niets voor te doen.

Maar het voelt alsof ik aan de rand van de afgrond sta. Alsof ik voorbij een bord met 'Betreden op eigen risico' loop. Een grens overga. Een leven 'voor' en een leven 'na'. Een mijlpaal, een controlepost. Daarom deed ik gisteravond wat ik altijd doe: ik maakte een nauwgezette en objectieve wiskundige berekening van mijn opties.

Zakelijk, wetenschappelijk en afstandelijk.

Isadora's werk als academisch onderzoeker stelt haar in staat om besluiten te maken zonder emoties, volledig gebaseerd op feiten en cijfers. En terwijl zij de gegevens in een grafiek verwerkt, ziet zij de tekenen aan de wand. Er moet iets in haar leven veranderen. Er is echter een probleem. Ze heeft geen idee wát. En erger nog, ze heeft ook geen idee hoe ze dat moet aanpakken.

De stem in mijn hoofd klinkt als Sir David Attenborough. Net als in zijn natuurdocumentaires spreekt hij ook in mijn hoofd met een elegant, rustgevend, evenwichtig Brits accent. Als ik niet uitkijk, word ik door deze interne monologen langzaam in slaap gesust.

Was ik maar net zo bedreven in het uitzetten van een koers of springen in het diepe als ik ben in het bestuderen van andermans koers en sprongen.

Wie mij ook maar een beetje kent, weet dat ik me altijd graag aan de regels houd. Zo ben ik gewoon. Ik blijf ver bij de grenzen vandaan. Ik ga niet tot het uiterste. Ik verzamel gegevens, bereken uitkomsten en handel daarnaar. De lijn van A naar B is voor mij kaarsrecht. Daarom zou ik in de supermarkt bijvoorbeeld nooit regelrecht naar Gangpad 8 lopen.

In Gangpad 8 ligt uiteraard het snoep.

Ik hou van snoep. Maar ik eet het niet. Ik weet wat erin zit en minstens de helft van de onuitspreekbare ingrediënten die op het etiket staan, kom ik ook tegen in het lab.

Het is slecht voor je en ik mag het niet van mezelf.

Correctie, *normaal gesproken* mag ik het niet van mezelf.

De verteller in mijn hoofd vindt het vast niet erg als ik voor deze ene keer de Skittles-regel overtreed.

Vandaag is een dag als geen ander. Her en der verspreid over het landschap liggen schaamteloze, suikerrijke lekkernijen. Dit is de plek waar we Isadora Bentley aantreffen, op zoek naar de heerlijkste zoete delicatessen. Vandaag zou Isadora op jacht gaan naar snoep, chips en ijs, want dertig worden staat garant voor het verorberen van een overdaad aan ongezond troostvoer.

Skittles, Doritos en Ben & Jerry's. Niet echt een chique verjaardagsmaaltijd, maar ik ben zelf ook niet chic. Ik hoef geen filet mignon of eend met foie gras en bospaddenstoelen. Ik hoef zelfs geen groenten. Zeg nou zelf: níemand eet toch groente of fruit voor zijn plezier? Hoewel, als ik dan íéts zou moeten kiezen om deze verjaardag nog een beetje gezond te maken, zou rijpe ananas nog wel door de keuring komen.

Het zou niet zo hoog op het lijstje staan als chocolade of een hele verpakking Fruittella-rollen, en ik stop het alleen in mijn winkelwagentje als het vers is en voorgesneden. Ik ga mijn tijd natuurlijk niet verspillen aan het snijden van een ananas. Ik heb wel wat beters te doen, zoals het leven ontlopen.

Een man loopt langs me en ik besef dat ik nog steeds op de parkeerplaats sta. Lieve help, hoe lang sta ik hier al? Ik zie de blik op zijn gezicht. *Ja, meneer, ik weet dat dit er gek uitziet, maar luister, u hebt geen idee van de overweldigende keuzes waar ik straks voor sta in het snoepschap.*

De glazen schuifdeuren gaan open. De ene voet voor de andere. Gangpad 8. Snoep.

Nee. Eerst de ananas.

Als ik een ander mens geweest was, had ik van mijn spaar-

geld een leuke vakantie geboekt om deze grote dag te vieren.

Maar een ander mens zou ook een actief sociaal leven hebben. Of belangrijke relaties. Gegevens om de negatieve kant van de vergelijking mee te compenseren.

Tja, dat soort gegevens heb ik niet. Hoe graag ik die ook zou willen. En in tegenstelling tot mensen, liegen gegevens nooit.

Erger is nog dat ik geen ontsnappingsmogelijkheid zie; ik weet niet hoe ik mijn koers moet wijzigen. Ik blijf wachten tot er iets zal veranderen – of eigenlijk tot iemand me vertelt wat ik moet veranderen – maar ik zit muurvast.

En kijk. De voorgesneden ananas is ook nog eens op. De lege plek in het schap waar de doorzichtige plastic bekertjes met gele blokjes normaal gesproken staan, staart me aan en ik vraag me af of het een metafoor is.

Zou Isadora moeten wachten op een beter weekend, een weekend met ananas, om de memorabele gebeurtenis nog gedenkwaardiger te maken?

Ik zucht. Niks ervan, Attenborough. Dan maar watermeloen.

Door naar het chipsschap, waar ik dezelfde houding aanneem als op de parkeerplaats, en als een zoutpilaar blijf staren naar alle gekreukte zakken vol lekkers. Ik weet vrijwel zeker dat precies diezelfde man net weer langs me liep.

Uiteindelijk kies ik de Doritos, een zak Kettle Chips en een bus Pringles om het nog een beetje stijlvol te maken.

En dan is het alsof de Rode Zee zich splijt. Ik meen zelfs gezang te horen. *Gangpad 8*.

Nu klinkt het net alsof ik er vaker geweest ben, maar ik verzeker je dat dat absoluut niet het geval is. Ik flirt al jaren met *Gangpad 8*. In mijn hoofd heeft het zelfs een hoofdletter. *Gangpad 8*. Eindelijk ben ik er dan echt.

Ik weet dat het eruitziet alsof ik inkopen doe voor de verjaardag van een tienjarige jongen en vijftien van zijn beste vrienden.

Maar ik ben in de wolken. Ik had nooit gedacht dat het overtreden van mijn eigen regels zoveel voldoening zou geven.

Even later sta ik met mijn winkelwagentje in de rij bij de

kassa achter een oud vrouwtje dat in haar tas aan het graaien is, waarschijnlijk op zoek naar haar waardebonnenboekje. Dan zie ik dat de kassière naar mijn Ben & Jerry's staart.

Vandaag ben ik een regelbreker, Janice. Geef je ogen maar goed de kost.

Als verdedigingsmechanisme voerde Isadora Bentley vaak volledige gesprekken met mensen in haar unieke en bijzondere hoofd. Dat maakte alle gesprekken die ze in het echte leven nooit heeft weer goed. Laten we er eens van dichtbij naar kijken.

'Inderdaad, ja. Ben & Jerry's. Het kan me niets meer schelen, Janice. Ik wil me niet langer aan de regels houden.'

Janice zal haar ogen wijd opensperren. *'Wat zeg jij nou! Ben je ziek?'*

'Nee, integendeel. Ik ben zo gezond als een vis. Ik doe slechts wat ik kan om geen verschrikkelijke verjaardag te hebben.'

Janice zal even zwijgen. *'Nou, iedereen heeft het recht zijn eigen lot te bepalen,'* zal ze zeggen, of een ander eenvoudig cliché dat klinkt als een tekst op een poster met een dolfijn, of een gloeilamp, of wilde paarden die over het strand rennen.

Teksten als *'Jij bent de baas over jezelf'* of *'Elke verandering begint met een eerste stap'*.

Ze zal weer even zwijgen, waarschijnlijk voor een dramatisch effect, en ik zal mijn best doen niet met mijn ogen te rollen. Ik heb een hekel aan 'dramatisch effect'. Net als aan kantoorroddels en aan alles wat te maken heeft met verliefd worden.

Dit is het moment dat het gesprek ongemakkelijk begint te worden. Dat weet ik omdat bijna al mijn gesprekken op een bepaald moment ongemakkelijk worden. Ik zal mijn best doen om aan Janice mijn methode uit te leggen: de variabelen die ik heb gebruikt, de gegevens die ik heb geanalyseerd, de conclusie die ik daaruit getrokken heb. Ik zal zeggen dat dolfijn clichés voor niemand nuttig zijn en dat je leven veranderen gemakkelijker gezegd is dan gedaan.

Alsof het aan mij ligt. Ik moet ook maar gewoon roeien met de riemen die ik heb.

Maar ze zal, net als de meeste mensen met wie ik praat, afwezig voor zich uit kijken, zenuwachtig beginnen te giechelen op de verkeerde momenten en diezelfde gepijnigde blik krijgen als mensen hebben die proberen los te komen uit een Chinese vingerval. Dat weet ik omdat andere mensen het meeste van wat ik doe of zeg niet begrijpen.

Ik heb maar weinig vrienden.

De woorden ‘Daar heb ik een bon voor’ halen me uit mijn dagdroom. Het vrouwtje overhandigt een stapeltje bonnen die, waarschijnlijk op alfabetische volgorde, met een paperclip bij elkaar gehouden worden aan Janice, zoals ik al voorspeld had. Dit gaat nog wel even duren.

Het is trouwens niet zo dat ik het niet geprobeerd heb, hoor. Om vrienden te maken. Het lijkt alleen alsof ik een andere taal spreek dan de meeste mensen.

Misschien omdat de dingen waar ik van hou – sciencefiction en wiskunde – niet zo populair zijn als de gangbaardere interesses zoals rockconcerten of knappe mannen.

‘Je moet beter je best doen om aardig te zijn, Isadora,’ zou mijn moeder zeggen. ‘Die meisjes denken dat je hen stom vindt.’

Maar, mam. Ik dóé echt mijn best.

Op mijn werk gaat het al niet veel beter. De enige die me feliciteerde toen ik vorig jaar een promotie kreeg, was het vetplantje dat ik erfde toen Frieda het na haar pensionering vergat mee te nemen. Ik vernoemde het plantje naar mijn baas, Gary.

Alleen zijn is niet zo erg, als het je eigen keuze is. Maar een eenzaam leven, of je daar nu voor gekozen hebt of niet, is geen leven. En eerlijk gezegd ben ik mijn eigen gezelschap beu.

Dat betekent niet dat ik er klaar voor ben om ‘de koe bij de horens te vatten!’ of te luisteren naar de woorden van die kikker die hangend uit de bek van een ooievaar nog kwaakt: ‘Geef nooit op!’ Maar nu ik dertig word, ben ik me pijnlijk bewust van mijn gevoelens rondom dit onderwerp en ik weet niet hoe ik ze weer weg moet duwen.

De boodschappen van de bonnenmevrouw zijn gescand,

en uiteraard wil ze per se gepast betalen. Alle muntjes in haar portemonnee gaan door haar vingers. Ik leg mijn boodschappen op de kassaband als mijn aandacht getrokken wordt door een kleurrijk tijdschrift dat er meer uitziet als een krant, in het rek naast de kassa.

Met enige weerzin bekijk ik de vrouw in bikini op de voorkant en de opzichtige koppen die over de hele cover staan. In knalroze letters staat er: ‘Vijf dingen die je geliefde je niet vertelt – maar wel wil vertellen.’

Ik leg een zakje snoep op de band en daarna een doos cakejes.

De vrouw op de cover lacht. Als ik eruitzag als zij, zou ik ook lachen. Hagelwitte tanden. Zongebruind, afgetraind lichaam. Fulltime iemand in dienst om haar foto’s te bewerken. Ze ziet er speels en gewoontjes uit, iets wat mannen schijnbaar aantrekkelijk vinden. Niet dat ik dat kan weten. Ik kan de gesprekken die ik dit jaar heb gehad met een man die over iets anders gingen dan onderzoek op één hand tellen.

En ik zou niet eens al mijn vingers nodig hebben.

Twee bakken ijs op de band.

Ik heb niet echt veel succes gehad op het liefdesfront.

De hand van de vrouw wijst een kleinere, vierkantere kop aan: ‘31 manieren om gelukkig te zijn (vandaag nog!).’

Ik lach spottend, iets harder dan mijn bedoeling was. De kassière, die, zie ik nu, Linda heet en niet Janice, kijkt naar me.

Ik kijk weer naar het tijdschrift en snuif opnieuw, dit keer zachtjes. Weet dit tijdschrift echt iets wat ik nog niet weet? Toch intrigeert het me.

Zijn er daadwerkelijk 31 manieren om gelukkig te zijn?

Belachelijk. Datzelfde tijdschrift probeert me wijs te maken dat ik mijn metabolisme kan herstellen door iedere ochtend chocolade te eten. Wat ik overigens best zou willen uitproberen.

Maar ... *zijn er echt 31 manieren om gelukkig te zijn?* Ik begin in mijn hoofd een grafiek te plotten terwijl Linda mijn snoep-troep langs de scanner haalt.

‘Geef je zoon een feestje?’ vraagt ze.

Nee hè. Gekeuvel.

Ik onderdruk de neiging haar de waarheid te vertellen om alle redenen die ik net zelf al ben langsgedaan in mijn hoofd. In plaats daarvan zeg ik: ‘Nee, het is voor mezelf ... en ... eh ... een klein groepje.’

Linda gaapt me aan.

‘Mensen. Een klein groepje mensen.’

Ik lach alsof een klein mensje in mijn hoofd dat al mijn autonome functies bestuurt het programma lachen.exe draaide.

Ja. Een klein groepje. Alleen Gary en ik, die ik dit weekend mee naar huis ga nemen. Mijn trouwe cactusvriend.

‘Wat veel lekkers,’ zegt Linda met een lach.

Doritos, schuif, piep. Oreos, schuif, piep.

Ik ben me plotseling erg bewust van mijn aankopen en zoek naar een antwoord dat uit meer dan één woord bestaat.

‘Ja. Klopt.’

Mislukt.

‘Was dat het?’ vraagt ze, en voegt er dan aan toe: ‘Of wilde je het nog wegspoelen met een cola light?’ Ze gniffelt om haar eigen grapje.

Ik blijf naar die kop kijken. Attenborough? Kom je me nog te hulp?

‘31 manieren om gelukkig te zijn.’ Een eenvoudige, maar diepgaande kwestie. Zoals paradijsvogels hun perfecte paringspartner vinden in de jungle van Nieuw-Guinea, zo is dit artikel, Isadora Bentley, speciaal voor jou gemaakt.

Linda blaast een kauwgombel. ‘Gaat het?’

Ik wend me tot haar en kijk haar aan, en voor ik me kan bedenken gris ik het tijdschrift van het rek en gooi het op de band.

Linda trekt haar wenkbrauwen op, slaat het aan en geeft het aan me. Ik stop het in mijn tas en betaal. Niet gepast.

Ik duw mijn karretje door de glazen deuren naar buiten de parkeerplaats op en sta weer stil op dezelfde plek als net. Deze keer sta ik echter niet naar de supermarkt te staren.

‘31 manieren om gelukkig te zijn (vandaag nog!)’

Misschien heb ik nog iets over het hoofd gezien in mijn onderzoek. Misschien is er nog een variabele die ik moet overwegen.

En misschien, heel misschien, overleef ik nog een jaar.

Hoofdstuk 2

De volgende morgen tref ik Gary – de persoon, niet de plant – aan bij de deur van mijn kantoor. Hij staat te praten met een student-onderzoeker. Hoe heet-ie ook alweer? Hè ... kom. Nee, laat maar. Geen idee meer hoe hij heet.

Ted? Fred? Volgens mij was het een superheldennaam. Clark? Bruce? Thor?

Dit is echt iets waar ik aan moet werken. Ik heb een leidinggevende rol in het onderzoekslab van de faculteit gedrags- en sociale wetenschappen aan de Universiteit van Chicago. Al mijn tekortkomingen komen in deze functie mooi aan het licht, maar mijn ernstigste mankement is misschien wel mijn onvermogen om namen te onthouden. Hoe kun je nu beter aan iemand laten weten dat je niet oprecht geïnteresseerd bent dan door zijn naam te vergeten?

Een onderdeel van mijn werk is deze studenten op te leiden. Tot op heden zijn de meeste pogingen daartoe geëindigd met nog meer vragen aan hun kant, en ging ik maar weer terug naar mijn kantoor. Ik moet echt beter mijn best gaan doen.

‘Goedemorgen, mevrouw Bentley.’ Gary kijkt me verwachtingsvol aan.

‘Goedemorgen, Gary.’

Hij probeert zijn snor weer te laten groeien. Vorig jaar rond deze tijd deed hij ook een poging, maar die faalde jammerlijk. Ook nu zit de vlassige snor van mijn spichtige baas weer in een tussenfase die me angst aanjaagt.

Ik forceer een glimlach. *Richt je op zijn ogen, Isadora. Kijk niet omlaag.*

‘Logan vertelde me net over het slaaponderzoek dat hij deze week heeft gedaan,’ zegt Gary.

Logan. Dat lijkt niet eens op Clark.

‘O ja. Logan. Het slaaponderzoek.’ Mijn best doen niet naar Gary’s donshaar te kijken ontnemt me mijn concentratie.

De student-onderzoeker steekt zijn hand op als begroeting.

Ik open de deur van mijn werkkamer. Zelfs na al die jaren hangt er in dit voormalige schoonmaakhok nog de vage geur van een citroenachtig ontsmettingsmiddel.

Logan begint te praten – ik ben er vrij zeker van dat het gaat over het bestuderen van de effecten van slaap op het brein. Nog een van mijn tekortkomingen als leider: ik ben geen goede luisteraar. In mijn hoofd zijn te veel interne monologen gaande om ook nog naar andere mensen te kunnen luisteren.

Misschien moet ik daar ook eens aan werken.

Studenten hebben aanmoediging nodig, heeft Gary me verteld, en ik ben daar niet zo goed in. Dat is me ook nooit voorgedaan.

Mijn ouders waren niet van het soort dat kinderen prijst en bejubelt.

En dan, net als de regen in Orlando, stopt Logan plotseling. Hij kijkt me aan en houdt zijn hoofd iets schuin, in afwachting van ... van wat eigenlijk? Het voelt alsof ik zojuist betrap ben op diefstal.

O nee. Stelde hij me een vraag?

‘Ik denk dat ... dat een geweldig idee is ... Logan. Doe dat maar.’ *Glimlach. Knik. Bemoediging, toch?* Ik geef voor de zekerheid nog een bemoedigend klopje op zijn arm.

Logan werpt een blik op Gary, dan op mij, en loopt dan met hangende schouders weg. Ik blijf als een idioot staan. En omdat ik niet weet wat ik moet doen, schuifel ik langs het bureau dat te groot is voor deze ruimte en wens vurig dat Gary ook zal weglopen. Dat doet hij niet.

‘Jij denkt dat het een “geweldig idee” is dat hij de laatste zes maanden van zijn onderzoek in de prullenbak gooit en opnieuw begint?’

Ik kijk op, vooral om te zien of zijn snuivende ademhaling de haartjes op zijn bovenlip in beroering weet te brengen.

‘We hebben het hier toch over gehad, Isadora?’ Hij praat op gedempte toon. ‘Als we ... als jij de nieuwe generatie van onderzoekers wilt vormen, dan moet je hen helpen. Interesse tonen. Hun dingen leren. Om hen geven. En als je dat niet kunt, dan doe je maar alsof. Een van hen zou zomaar het geneesmiddel voor kanker kunnen ontdekken. Stel je eens voor wat dat zou betekenen voor het programma.’

Niet te vergeten voor alle mensen die zouden genezen van kanker.

‘Ik weet het, Gary. Ik doe mijn best,’ zeg ik. En dat deed ik ook – dat dacht ik tenminste. Maar als ik eerlijk ben, heb ik mezelf er meestal onderuit gepraat.

Hij zit op het randje van mijn bureau, met zijn bil boven op mijn onkostennota. ‘Ze kijken enorm naar je op, Isadora,’ zegt hij. ‘Iedereen weet hoe goed jij bent in data-analyse, in feiten boven tafel krijgen die anderen over het hoofd zien.’

Ik bloos van het compliment.

‘Ze proberen allemaal indruk op je te maken.’ Hij lacht er bemoedigend bij, maar mijn hoofd struikelt over zijn woorden.

‘O, is dat zo?’ wil ik zeggen. Gaan ze daarom iedere avond na het werk uit zonder mij? Wat een belachelijke gedachte. Ik wil niet eens pizza eten met Logan en de rest van de studenten.

Een onverwacht gevoel van verdriet overvalt me.

Ik heb maar weinig vrienden.

Maar hier, in dit kleine kantoor en in het laboratorium aan de andere kant van de gang, voel ik me op mijn gemak. Hier klopt alles. Problemen hebben oplossingen.

Terwijl ik in mijn hoofd dit gesprek met mezelf voer, zit Gary te wachten op een reactie en inmiddels ben ik vergeten wat hij net zei.

‘Goed.’ Gary schuifelt opgelaten heen en weer, alsof hij niet weet wat hij met mijn stilzwijgen aan moet. ‘Denk alsjeblieft na over wat ik gezegd heb, Isadora.’ Hij gaat staan. ‘Fijne dag.’

Nadat hij vertrokken is, inspecteer ik de muur achter mijn

bureau op kleine gaatjes ter grootte van een cameraatje en spreek mezelf vervolgens streng toe voor die lelijke gedachten over mijn baas. Snor of niet, Gary is een aardige vent.

Misschien kan hij het wel aanleggen met Roberta van de bedrijfskantine. Zij heeft ook een snor.

Ik leg mijn tas op de grond naast mijn stoel en het tijdschrift uit de supermarkt glijdt eruit. Ik schop het onder mijn bureau. Mijn professionele geloofwaardigheid zou naar de knoppen zijn als iemand me dat ziet lezen.

Dertig minuten gaan voorbij. Dan een uur. Ik kan me niet concentreren.

Nu ze zich in haar natuurlijke habitat bevindt, zien we Isadora Bentley op haar kalmst, maar ook op haar kwetsbaarst. Zoals een gnoe die zich voorzichtig vooroverbuigt om te drinken, niet wetend welk gevaarlijk reptiel onder het wateroppervlak klaarligt om toe te happen, zo is Isadora Bentley zich niet bewust van dat wat zich pal onder haar neus bevindt.

31 manieren! 31 manieren! Die woorden dreunen zo hard door mijn hoofd dat ik haast denk dat ze ook voor anderen hoorbaar moeten zijn.

Waarde hechten aan een sensatieblaadje gaat in tegen mijn natuur. Ik verras mezelf dan ook wanneer ik het onder mijn bureau vandaan pak en het opensla.

Ik bekijk vlug de inhoudsopgave en zie dat ‘31 manieren om gelukkig te zijn (vandaag nog!)’ op pagina 43 staat. Ik blader voorbij ‘De do’s-en-don’ts bij daten en eten’ en talloze advertenties over wonderbaarlijk gewichtsverlies, tot ik het artikel uiteindelijk vind.

Het is geschreven door dr. Grace Monroe. Is dit echt iemand, met een echte titel? En zo ja, hebben we het dan over iemand met een hbo-studie communicatie of iemand die gepromoveerd is in de gedragspsychologie?

Het artikel is een genummerde lijst, zoals de meeste artikelen tegenwoordig, om licht verteerbaar te zijn voor mensen die het te druk hebben om te lezen. De laatste keer dat ik een advies

van een tijdschrift ter harte nam, was toen mijn moeder op mijn zeventiende een tijdschrift op mijn bed legde met een post-it met een pijl die wees naar de kop 'Maak jezelf aantrekkelijker voor mannen'.

Gezien hoe dat voor mij uitpakte, heb ik geen hoge verwachtingen van dr. Grace Monroe.

Goed, Monroe. Eens even kijken.

Ik duw mijn bril omhoog en bekijk de lijst:

1. Lach vaker. *Serieus? Geen goed begin.*
2. Slaap voldoende. *Daar kan ik in komen. Ik heb een grafiek met dertien verschillende soorten dutjes.*
3. Sport regelmatig. *Nou, dat klinkt helemaal niet leuk.*

Ik bekijk de rest van de lijst en voel irritatie opkomen. Dit is niet gebaseerd op data. Kreeg dr. Grace betaald om een artikel te schrijven dat voornamelijk gebaseerd was op gezond verstand? Iedereen met een beetje verstand zou al deze dingen al geprobeerd hebben. Ik weet zeker dat ik minstens de helft gedaan heb.

Oké, misschien een kwart van de dingen.

Ik lees de lijst nogmaals.

Goed, vast wel drie dan. Ongeveer.

Ik heb in ieder geval stap 2 goed onder de knie. Ik ben een uitstekende slaper.

Ik hoor iemand lachen en kijk op van het tijdschrift. Door mijn geopende kantoordeur zie ik Logan en een van de andere studenten – een klein meisje met donker haar dat Shellie heet. Ongelofelijk dat ik haar naam nog weet.

Ineens voel ik me weer dat veertienjarige meisje dat in het practicumlokaal zat tijdens de lunchpauze, omdat ze niemand had om mee samen te eten.

Shellie lacht naar Logan en Logan lacht terug naar Shellie.

Dan krijg ik een geweldig idee. Zo'n idee dat uit het niets lijkt te komen en waarvan je je afvraagt of je het wel zelf bedacht hebt.

Het idee is eenvoudig.

Wat als ik nu eens de onjuistheid van dr. Grace Monroe en dit belachelijke artikel aantoon?

Eén proefpersoon (ikzelf) zou de stappen uitvoeren en ik zou de effecten van elke stap volgen. Ik zou gedetailleerde aantekeningen bijhouden en uiteindelijk bewijzen dat dit artikel op zijn best een te eenvoudige voorstelling van zaken is. Op zijn slechtst is het een bron van valse hoop.

Ik zal op dezelfde manier aan de slag gaan als bij mijn andere onderzoeksprojecten. Ik zal observeren, vragen formuleren, hypothesen stellen, voorspellingen doen, testen en mijn weg naar geluk bewandelen. Of niet. Dat is nog onzeker.

Dit experiment zal bepalen of dr. Grace Monroe weet waar ze het over heeft. En als dat niet het geval is, zal ik haar mijn bevindingen toesturen met de dringende boodschap voortaan verantwoordelijke journalistiek toe te passen.

Ik scheur het artikel uit het tijdschrift en stop het in mijn agenda.

Het lijkt erop dat Isadora Bentley, geheel tegen de verwachtingen in en voor het eerst in lange tijd, een plan heeft voor in het weekend.

Ach, houd toch je mond, Attenborough. Ik had al een plan. En ik ga al dat lekkers echt niet weggoaien.

Die avond maak ik te midden van snacks en snoeppapiertjes een checklist. Een plan van aanpak. Een methode.

Ik heb alle 31 manieren herschreven tot heldere, beknopte punten. De komende tijd zal ik steeds een ander punt uitproberen. Maandag zal het experiment starten met de eerste stap op dr. Monroe's lijstje: 'Lach vaker.'

Dat is geen probleem. Ik heb een prachtige lach. Ik vang een glimp op van mezelf in het raampje van mijn houtkachel en probeer het uit.

Hmm.

Ik probeer het nog een keer, nu met tanden.

Ieuw.

Maar ik kan dit. Natuurlijk kan ik dit.

Hoe moeilijk kan het nu zijn om te lachen?

'DE BOEKEN VAN COURTNEY WALSH WETEN STEEDS WEER MIJN HART TE VEROVEREN!'

– BECKY WADE

De dertigjarige wetenschapper Isadora Bentley weet één ding zeker: geluk is geen keuze. Voor sommige mensen is het gewoon niet weggelegd, en helaas is zij een van die mensen.

Op de universiteit bemoeit ze zich nauwelijks met haar studenten, haar burens ontwijkt ze zoveel mogelijk en ze is van plan nóóit meer aan een relatie te beginnen, zéker niet met wetenschapper...

Als ze in een damesblad op een artikel stuit met daarin 31 manieren om gelukkig te worden, besluit Isadora alle 31 punten te weerleggen. Maar als het experiment vordert en ze ondertussen een knappe professor ontmoet, begint Isadora te twijfelen aan haar hypothese. Misschien bestaat er toch wel een manier om geluk te vinden?

COURTNEY WALSH is actrice, theaterregisseur en schrijfster. Ze woont in Illinois in de Verenigde Staten, waar ze samen met haar echtgenoot een jeugdtheater runt. Ze is bekend van de Harbor Pointe-serie.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029735636 NUR 302

9 789029 735636 >